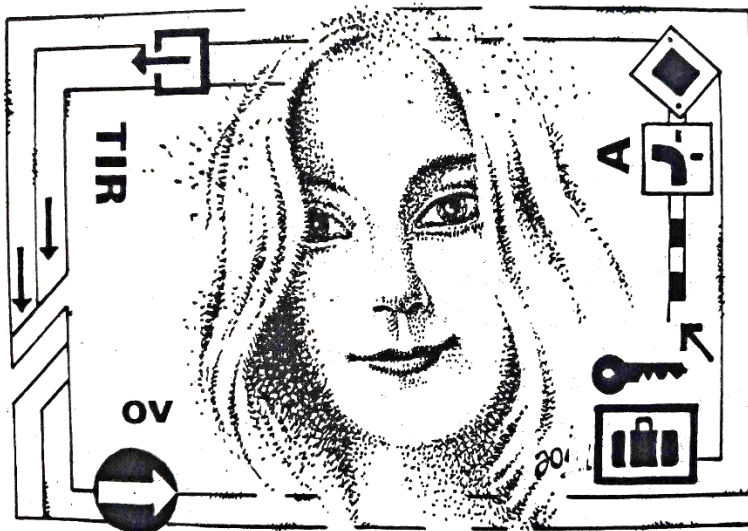

„Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“
2. Korintským 12, 9.

ilustrační kresba
jindřichtoles

Říjen 2024

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly – Evangelium podle Jana

- 5.10. – Znamení, která ukazují cestu
- 12.10. – Znamení Kristova Božství
- 19.10. – Prolog: Na počátku
- 26.10. – Svědkové Krista jako Mesiáše

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání	Příspěvek
5.10.	Mroček	Díkůvzdání Trojanovice Lukáš Jureček	
12.10.	Chárová	J.Juřínek	Tyšerová
19.10.	Petrovičová	H.Dona	IFA
26.10.	Pimek	H.Dona	Balážová

Blahopřání k narozeninám

31.10. – Ludmila Kovářová

ADRA Klub zdraví informuje

3.října 2024 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda Nelly Billové „**Island versus Grónsko**“ s hudebním doprovodem **Corda Magico**

17.října 2024 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda Jendy Ondráška „**Rozmanitý jihovýchod Kanady**“

31.října 2024 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda režiséra, scénáristy a kameramana ČT Jaroslava Jindry „**Etiopie – kolébka civilizace**“

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2024

QR Platba

Dar pro misii 50,- Kč

QR Platba

Dar pro sbor 50,- Kč

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

AKCE V ŘÍJNU

4.10. – přihlašování na konferenci mužů

5.10. – sobota – Děkuvzdání Trojanovice od 10 hodin

Shrnutí sobotních úkolů za měsíc září

10 Poslední dny

Žijeme přítomností, ale často přemýšlíme o událostech posledních dní. O předpovězeném pronásledování křesťanů, o „znesvěcující ohavnosti“, o hrozbě falešných proroků a mesiášů. Radostným vyvrcholením posledních dní bude návrat Ježíše Krista. Celý Nový zákon říká, že bude osobní, doslovný, viditelný a slyšitelný. Ve světě se odehrává mnoho znepokojujících událostí. Lidé jsou skutečně vystrašení. Neznáme přesné datum Kristova příchodu, a proto máme bdít.

11 Zajetí a soud

Mezi nezapomenutelné příběhy patří pomazání vzácným olejem i čin zrady. Ježíš ustanovil poslední večeři předtím, než památná událost nastala. Důležitou součástí večeře bylo slovo naděje o vzkříšení. Ježíš se v ústraní Getsemanské zahrady modlil. Je povzbuzující mít přátele, kteří nás v potížích podporují. I nejbližší spolupracovníci jsou schopni zradit. Jidáš svůj podlý skutek ukryl pod roušku přátelství. Sotva Petr vypustil z úst přísahu, ozvalo se kokrhání. Petrův pohled se setkal s Ježíšovým. Uvědomujeme si, jak dobře nás Pán zná?

12 Odsouzený a ukřižovaný

Ježíš byl nepolitickým králem. Nekonkuroval císaři. Přesto Pilát ustoupil podněcovanému davu. Nejbolestnější částí procesu byl posměch a ponižování. Ježíš jejich jednání v tichosti přijímal a nijak se nebránil. Nakonec nesestoupil z kříže, protože i tam zachraňoval jiné. Čin Josefa z Arimatie vyniká, protože Ježíšovy učedníky najednou nebylo nikde vidět. Pilát raději obětoval nevinný život, než aby se připravil o světskou moc. I dnes mnozí lidé obětují zásady, jen aby o nic nepřišli a nemuseli trpět.

13 Vzkříšený Pán

Ježíšovo ukřižování vzalo naději a víru učedníkům. Báli se o své životy. Ježíš zemřel v pátek odpoledne. V neděli ráno však ženy našly jen prázdný hrob. Památkou na vzkříšení je křest, ne nedělní den odpočinku. Důkazy o vzkříšení jsou dostatečné a opodstatněné. Prázdný hrob, mnoho svědků, rozmáhající se církve. Byli by tito lidé ochotni zemřít za to, o čem by věděli, že je lež? Když se učedníci dozvěděli o Ježíšově vzkříšení, nevěřili. Později se osmělili. Ježíš je nakonec pověřil, aby nesli evangelium celému světu. Jejich neochvějně hlásání evangelia a Boží přiznání představuje silný důkaz o pravdivosti jejich poselství.

Ján Petrovič

„Všemohoucí Bože, jenž jsi cesta, pravda i život, ty víš, jak málo je těch, kdo v těchto dobách chodí s tebou. Málo je těch, kdo tebe, svou hlavu, napodobují v pokoře a tichosti, v chudobě a čistotě, v pracovitosti a trpělivosti. Otevřela se cesta satanova a mnozí po ní krácejí. Přispěj maličkému svému stádcu, aby tě nezrazovalo, ale úzkou cestou tě následovalo až do konce.“

Jan Hus, Sešli světlo své (Kniha modliteb a meditací)

Dva tisíce kilometrů na západ aneb Olenka a Světlanka

ValMez je významným železničním uzlem naší republiky. Kolem sborové budovy vedou hned dvě kolejiště, která nás díky neustálému výstražnému zvukovému signálu nenechají na pochybách, že jde o tratě opravdu velmi frekventované. Kdybychom se vydali po kolejích směrem na východ, dojeli bychom po mnoha hodinách do dalšího železničního uzlu, a to ve městě Lozova v Charkovské oblasti. Na nádraží byste ještě před 2,5 lety potkali dvě ženy, Olenku a Světlanku. Žily si své spokojené životy, setkávaly se s přáteli, chodily do kaváren, jezdily na výlety. Určitě by je nenapadlo, že budou muset ve velmi krátké době opustit všechny, které milovaly, zanechat své domovy opuštěné a jen s nejnutnějším oblečením a doklady se vydat 2000 km na západ do neznámé země, mezi cizí lidi, zápasit s jazykovou i kulturní bariérou.

Pamatuji si ty dny velmi dobře. Dan Heller mi jednoho dne oznámil, že do naší

budovy dorazí ukrajinská maminka s malou holčičkou, které utíkají před ruskou invazí. Připravila jsem pro uprchlíky místnost sobotní školky a očekávala příchozí. Těšila jsem se na ně. Dlouho jsme se modlili za omlazení našeho sborečku a nové děti. Situace sice mohla být příhodnější, ale Pán má různé cesty. Uplynul den, dva, a maminka s dítětem nikde. Na můj dotaz, co je s nimi, mi Dan odpověděl, že neprijedou, protože jsou zvyklé na velké

město a to naše nepatří zrovna mezi velkoměsta. Hodně mně to mrzelo a musím přiznat, že jsem se vůči Ukrajincům tak trochu zatvrdila. Kdybych mi šlo o život a utíkala bych z válkou zasažené země, bylo by mi úplně jedno, jak velké

bude město, ve kterém mně přijmou. Hlavně když si zachráním život. Po pár dnech volal Dan znovu a ohlásil příjezd dvou žen z nejuvýchodnější oblasti Ukrajiny. Po

předchozích zkušenostech jsem nadšení opravdu necítila. Ženy měly přijet už dopoledne, ale protože jsem byla v práci, čekaly ve faře evangelického kostela a přijít měly až odpoledne.

Ten okamžik nastal. V doprovodu Dana jsem viděla přicházet dvě unavené paní, každá

v ruce cestovní tašku a igelitku. Dívaly se na mně stejně podezíravě jako já na ně. (Později mi Světlanka vyprávěla, že jim bylo oznámeno, že budou bydlet u učitelky matematiky. A ona matematiku a strohé učitelky nemá ráda. Proto se také netěšila.) Trvalo pár hodin, než jsme se „oťukaly“, seznámily. A trvalo několik dní, než jsme si porozuměly a staly se z nás skvělé kamarádky. Našla jsem v Olence a Světlance citlivé, statečné, hodné a pracovitě dámy, ochotné vždy přiložit ruku k dílu. Od prvního dne se snažily najít práci, pomáhat okolo domu. Zapojily se aktivně do sborového života. Někteří z nás si je „adoptovali“ a snažili se jim zpříjemnit volné dny různými výlety. Naše republika se jim velmi líbí a jsou vděčné za každou novou cestu.

Olenka je nesmírně skromná, pilná, empatická, děkující za každou maličkost. Ráda se pěkně obléká, miluje nakupování, cestování a skvěle vaří. Světlanka je přemýšlivá, rozvážná, opatrná, s potřebou starat se o ostatní. I když jí trápilo trošku zdravíčko, stále dochází do práce, ač by si mohla užívat důchodu. Jsou to prostě „naše holky“ a my je máme rádi.

Staly se součástí naší sborové rodiny a dnes už si to bez nich ani neumíme představit. Po čase se obě nechaly pokřtít a staly se členkami našeho sboru. Velmi nás svými postoji, citlivostí, pohostinností obohatily. Jsme za ně Pánu vděční.

Vím, že až se budou jednou vracet domů, bude mi moc smutno. Na druhou stranu chápu, jak moc jim chybí jejich domov, rodina, přátelé, jejich země. Přeji jim z celého srdce, aby nesmyslná válka ničící nádhernou a úrodnou Ukrajinu co nejdříve skončila. Aby už žádní vojáci ani civilisté nemuseli zemřít při obraně jejich domoviny. Aby tak, jako ochotně pomáhají státy dodávat zbraně, podaly pomocnou ruku při obnově Ukrajiny. A aby příští cesta vlakem „našich holek“ z jednoho železničního uzlu do druhého vedla tím správným směrem - na východ do milovaného Lozova.

Iva Chárová

Je pro mě zcela nemyslitelné si v dnešní době zabalit nějaká zavazadla s nejnужnějšími věcmi a odjet od své rodiny, ze svého bytu, z města, kde to dobře znám. Od přátel a známých daleko do cizí země, do cizího města, mezi úplně cizí lidi, když navíc vůbec netušíte na jak dlouho a zda se ještě někdy vrátíte zpátky domů.

Přesně tak se to stalo dvěma našim, dnes již sestrám, z Ukrajiny před více jak dvěma léty. Jednoho dne se objevily v našem sborovém domě, každá s kufrem a taškou a jejich "osud" se tímto na nějakou dobu zpečetil.

Copak my, my jsme rádi, že tu jsou, protože dnes jsou již nedílnou součástí našeho sboru a co více, jsou přínosem pro náš nejen sobotní, ale také všední obyčejný život.

Vím, že jsou vděčné za ten sborový azyl, který zatím mají, za nějakou tu pomocnou práci v kuchyni i za společné výlety a ostatní věci, kterými se jim snažíme všichni nějak zpříjemnit chvíle volna. Ale nevím, nevím. Určitě jejich přáním je se vrátit domů, tam kde to znají, kde se narodily a kde to mají rády.

Alespoň já to tak mám. Také jsem před více jak třiceti lety odjel ze své domoviny daleko do cizího města, mezi úplně cizí lidi, ale pořád jsem v jedné zemi, kde to znám a kde rozumím lidem, se kterými se setkávám. Tím to mám jednodušší a hlavně nemusím řešit slovo válka a s tím spojené násilí a umírání !!!!! Jak napsal Karel Čapek - domov je tam, kde jsme se narodili.

A tak vlastně nevím, co "naším děvčatům" přát? Zůstat tady u nás, nebo se vrátit zpátky domů na Ukrajinu a začít znovu? Co je a co bude pro ně lepší? Opravdu netuším, ale určitě vím, že potřebují moc a moc Božího požehnání, vedení a pokoje pro další chvíle života, ať už kdekoli !!!!! I za to se každý čtvrtek společně modlíme.

Petr Chára

Ještě den před redakční uzávěrkou sborového časopisu jsem neuvažoval o napsání nějakého příspěvku. Vše se změnilo na poslední chvíli. Představil jsem si, jak budou příspěvky působit na naše děvčata, až je budou číst. Možná jako rozčarování, jak málo je po dvou letech společného života známe. Možná je to rozesměje, možná rozesmutní, pokud se v pohledu na ně zmýlíme, protože nikdo z nás nemá schopnost proniknout do nitra někoho jiného. Když jsem se ale rozhodl něco napsat, tak by to měl být můj konkrétní postřeh. Především si velmi vážím jejich **statečnost**. Podobně jako Abraham i ony odešly ze země svých předků do míst, které jim určili jiní. Za celé dva roky jsem mnohokrát slyšel jejich vyznání, že je do Valašského Meziříčí převedl Bůh Abrahama, ale i náš a jejich Bůh, protože s nimi měl své plány. Našly zde nejen svůj nový domov, ale také svoji novou rodinu. A při každé vhodné příležitosti za to projevují svoji obrovskou **vděčnost**. Ke dvěma zmíněným vlastnostem ještě přidám jejich schopnost **navazovat přátelství** a se svými přáteli se dělit o radost z budoucího domova, na který se všichni těšíme.

Ján Petrovič

Chtěla bych touto formou poděkovat Pánu Bohu za požehnání, které se nám dostalo před 2,5 roky v podobě Světlanky a Olenky.

Boží cesty jsou někdy velmi zajímavé a tak do našeho malého sborového společenství přišly dvě dámy, které jsou z daleké Ukrajiny.

Hledaly místo, kde je nebude bezprostředně ohrožovat válka, kde bude trochu klidu, kde se vyspat, umýt, v klidu se najíst. Jistoty, které jim sousední země sebrala.

Po počátečních rozpacích, hledání místa na zemi a pláči po svých blízkých, jsme měli možnost je přivítat mezi námi.

Myslím, že dámy to zvládly a zvládají stále skvěle. Místo ve sborečku, v práci i občas v našich domovech si získaly na plné čáře.

Nevím, jak dlouho bude krizová doba trvat na Ukrajině, ale pokud ONY samy nebudou chtít odejít, my je jistě rádi budeme držet v ochraně.

Olenko, Světlanko, jste naše, sestry v Kristu, naše holky Ukrajinky. Děkujeme za Vás.

Soňa Mročková

Jak jsme hledali zaměstnání pro Olenku a Světlanku

Válka na Ukrajině začala v únoru roku 2022 a v již dubnu toho roku jsme ubytovali ve sborové budově dvě ženy Ukrajinky, Světlanu a Olenku. Světlana je

penzistka, ale Olena potřebovala najít nějakou práci. Dobrovolnické centrum ADRA pořádalo pro Ukrajince podpůrná setkání a také se poohlíželo po možnostech jejich zaměstnání. Samozřejmě, že bez znalosti jazyka byly možnosti omezené. Místní masokombinát Krásno ihned začal Ukrajincům nabízet dělnické profese, protože má trvale nedostatek těchto pracovníků. Jedná se o fyzicky namáhavou práci v prostředí s nízkou teplotou. Olena do masokombinátu zašla, mnoho se s ní nebavili a hned jí nechali podepsat pracovní smlouvu.

Pracovala jsem v Deze na obchodním oddělení, když se začalo mluvit o tom, že na recepci byly viděny Ukrajinky, které se ucházely o práci v závodní kuchyni. Vzpomněla jsem si na Olenku a zavolala na personální oddělení pro informace. S personalistkou se znám ze studií. Ukázalo se, že ony Ukrajinky práci nepřijaly a místo pomocné síly v kuchyni je stále volné. Domluvili jsme se na schůzce, ale

ještě před tím jsem předala Olenin životopis, který mně poskytla Lidka Obadalová. Protože jsem s personalistkou mluvila i o Světlaně, nakonec byla na jednání pozvaná i ona.

Jednání v Deze proběhlo profesionálně, měla jsem radost, jak pěkně a důstojně s našimi Ukrajinkami všichni jednali. Seděli jsme v zasedací místnosti a jako překladatel byl přizván pracovník z výroby, Ukrajinec, který v Čechách žije již delší dobu a rozumí dobře česky. Byla přítomná nejen personalistka, ale i vedoucí závodní kuchyně, která měla zájem zaměstnat vedle Oleny i Světlanu na nějaký kratší úvazek. V kuchyni potřebuje každou ruku navíc.

Světlana je vystudovaný právník a pracovala jako personalista, takže během jednání byla evidentně v obraze. Olenka byla rozrušená a říkala, že má problém. Měla podepsanou smlouvu s Krásnem a následující pondělí měla nastoupit do práce. Všichni ji přesvědčovali, ať nenastupuje, že se nic nestane. Dokonce i ten překládající Ukrajinec jí zrazoval od toho, aby do Krásna nastoupila. Prý tam pracoval krátce před lety, když přišel do Česka, a i pro něho jako pro chlapa byla ta práce extrémně

náročná. Podotýkám, že doma na Ukrajině Olena pracovala jako sekretářka vedoucího železničního depa.

Personalistka řekla, že má zájem děvčata zaměstnat, jen ať se rychle rozmyslí. Že následující pondělí bude Deza pořádat bezpečnostní školení s překladem do ukrajinštiny, ale pouze jednou. Pokud se nedostaví, nebudou moci nastoupit. Byl čtvrtek. Po schůzce mne ještě personalistka požádala o životopis Světlany. Poprosila jsem Ivu, aby Světlaně řekla o napsání životopisu. Obdržela jsem ho ručně napsaný azbukou a ten jsem pak přepsala do českého standardu. Zavolala jsem také kazateli Donovi, jak schůzka proběhla a že Olena je na vážkách. Hynek pozval Ukrajinky o víkendu do cukrárny a řekl jim, že se musí rozhodnout samy, ale Krásno Oleně nedoporučuje.

Nastalo pondělí, Olena měla nastoupit do Krásna nebo jít na bezpečnostní školení do Dezy.

Trnula jsem, jak se rozhodne. Ráno jsem přišla do práce, ale po osmé jsem odcházela k lékaři.

Před Dezou jsem potkala Světlanu s Olenou, jak přicházejí na školení. Spadl mě kámen ze srdce.

V kuchyni nakonec pracují obě, Olena na plný úvazek, Světlana na dohodu. Myslím, že práce byla pro ně zpočátku těžká, než si zvykly. Ale obě se moc snažily a zapadly do kolektivu.

Když jsem chodívala na oběd, mávaly jsme na sebe nebo prohodily pár slov. Pokud vím, chovali se k nim všichni dobře, včetně paní vedoucí. Pokud bylo třeba něco řešit, jednala jsem s paní vedoucí osobně, byla vždy vstřícná, naposledy to bylo ohledně volných sobot.

Práce jim kromě výdělků přináší i možnost odpoutat se od myšlenek na smutné události doma na Ukrajině, a to není málo.

Květa Tyšerová

Náš výlet do Prahy

Sen, který jsem měla, se splnil 29.srpna 2024. Naše kamarádka Soňa Mročková se nabídla, že ho přivede k životu. Takže popořadě:

29.srpna jsme odjely ve 14.30 hodin z Valašského Meziříčí čtyři ženy – Soňa, Květa, Olena a já. Soňa je téměř profesionální řidička. Náš výlet byl velmi příjemný a zajímavý. Cestou nám Soňa a Květa povídaly o městech, kterými jsme projely. Dozvěděly jsme se mnoho zajímavostí. Večer jsme dorazily do Sonina domu ve vesnici Bedřichov v Jizerských horách, kde jsme nocovaly. Vše tu bylo útulné a velmi pohostinné.

V pátek 30.srpna dopoledne jsme si udělaly výlet do Liberce. Viděly jsme starou radnici, divadlo. Navštívily jsme také město Jablonec. Užily jsme si historickou krásu a architekturu těchto měst. Šly jsme do kavárny na kávu a něco dobrého k ní.

V sobotu 31.srpna, poslední letní den, se mi splnil sen. Praha ! Ráno jsme nejprve navštívily sbor Církve adventistů na Smíchově. Modlitebna je velmi majestátní. Přivítala nás kazatelka Soňa Sílová a místní členové. Soňa i Květa zde potkaly své

známé. Po bohoslužbě jsme se vydali do historické části Prahy. Velikost hlavního města nás překvapila. Václavské náměstí, Staroměstské náměstí, orloj, Karlův most, Karlova cesta, Kampa, Pražský hrad. Praha nás zaujala svou

krásou, velikou řekou Vltavou, po které jezdí turistické lodě. Putování po hlavním městě jsme byly velmi unavené, tak jsme si potřebovaly odpočinout. Šly jsme na oběd. Nechyběla ani káva a dobroty v kavárně na břehu Vltavy. Udělaly jsme mnoho krásných fotografií města. Výletu se také zúčastnili syn a dcera Soni.

Naše návštěva

Prahy se blížila k závěru. Prožily jsme mnoho příjemných chvil a odnesly si spoustu dojmů.

Děkujeme Soně a Květě za příjemně strávený čas. Naše cesta skončila 1.zářím 2024. Vracely jsme se domů šťastné a plné krásných pocitů z toho, co jsme viděly.

Děkujeme za výlet Soni, Květě, Ondrovi a Jindřišce.

Světlana a Olena

Distillations

Written by Nathan Davis Pitchford

For my wife

I lifted my eyes from my lonely
inward gaze,
And there you were.
I needed an inspiration,
a purpose worthy of living,
and there you were.
I dared to dream of a better
future,
and there you were.
I stumbled so many times along
the way,
and lifted my hand for help,
and there you were.
My soul leapt up to find a soul
to share a sudden joy with,
and there you were.
I needed a heart to carry
my troubles
when I became too weak,
and there you were.
I longed for meaning, security,
comfort,
love joy peace and all the rest,
and there you were.
Last night, I dreamed of Heaven's
garden,
and everyone was there,
and I wondered who I could find
to share my eternity with,
and there you were.

Pro mou manželku

Odvrátil jsem pohled
na sebe,
a našel jsem tebe.
Hledal jsem inspiraci,
smysl života,
a našel jsem tebe.
Odhodlaně jsem snil o lepší
budoucnosti,
a našel jsem tebe.
Mnohokrát jsem se potácel
na cestě,
a rukama hledal pomoc,
a našel jsem tebe.
Hledal jsem spřízněnou duši
s kterou bych sdílel nával radosti
a našel jsem tebe.
Potřeboval jsem někoho, kdo by
se postaral o mé problémy
když jsem příliš zeslábl,
a našel jsem tebe.
Toužil jsem po uznání, bezpečí,
pohodlí,
vnitřním pokoji a všem ostatním,
a našel jsem tebe.
Včera v noci se mi zdálo
o rajske zahradě,
a byli tam všichni,
zajímalo mě, s kým bych mohl
sdílet věčnost,
a našel jsem tebe.

Překlad Ján Petrovič

První beseda ADRA Klubu zdraví ve školním roce 2024/25

Naše besedy, jejichž výtěžek předáváme buď místnímu DC ADRA, nebo využíváme k misii (podle toho, kdo je spolupořadatelem), jsou velmi pestré. Nejraději však mám ty, kdy se posluchači nejen dozví něco zajímavého, vidí krásné fotky, ale také mohou někomu pomoci. Mám na mysli benefiční besedy. První beseda nového školního roku byla právě taková.

Naším hostem byl Petr Fabián, který se vydal nejdelší turistickou magistrálou Slovenska dlouhou cca 700 km - Cestou hrdinů SNP. Nešel však proto, aby si dokázal, že na to má, překonal sám sebe, prohlédl si nádhernou slovenskou přírodu nebo udělal radost svému krokoměru. Své cestě dal Petr především duchovní rozměr. Podnikl ji pro Anežku, mladou ženu postiženou vážnou chorobou. Během svého

putování se za ni modlil a rozjímal. Díky aplikaci ČEZU s názvem EPP také získal peníze, kterými chtěl Anežce pomoci zlepšit kvalitu života. Anežka je sice nemocná, ale srdíčko má zdravější, než mnohý z nás. Finanční obnos se rozhodla věnovat někomu dalšímu nemocnému, kdo ho potřebuje.

S naší besedou to dopadlo stejně. Výtěžek jsme chtěli darovat Anežce, ale ona se opět rozhodla si ho nenechat. Pomoci se rozhodla chlapci Alexovi ze Vsetína, který trpí těžkým mentálním i fyzickým postižením. Péče o něho je náročná psychicky, fyzicky i finančně. Ač mu lékaři po narození dávali šanci na 3 roky života, díky Bohu a neskutečně obětavé péči rodičů je dnes Alexovi 7 let. Neobejde se však bez speciální postele, kočárku, rehabilitací, nákladných léků a mnoho dalšího. Jistě mu pomoc přijde vhod.

Vyprávění Petra Fabiána bylo velmi zajímavé. Ač mu při jeho cestě počasí moc nepřálo a často ho provázela mlha jako mléko, přesto se mu podařilo nafotit řadu krásných fotografií, kterými nám dokumentoval nádheru slovenských hor i údolí. Už víme, co je na takovou túru potřeba zabalit, co je to útulna a jak se v ní spí. Poznali jsme družnost „východňárů“, pro které je každý důvod dobrý, aby ho zapili skleničkou dobrého moku. Viděli jsme mnoho krásných míst, kapliček, křížových cest a křížů. Víme, jaké boty a jak kvalitní ponožky na cestu vzít. A už víme o skvělé aplikaci, kterou můžeme během sportovních aktivit, které máme rádi, někomu pomoci.

Naši posluchači byli naprosto úžasní. Na vstupném se podařilo vybrat 7.900,- Kč. Ochotným dárcům velmi děkujeme, úžasně obětavou Anežku přibíráme do svých modliteb a stejně tak malého Alexe. Všem přeje Boží požehnání a milost.

Iva Chárová

FINANČNÍ PŘÍSPĚVEK

Pomoc pro Alexe

Šek na **7.900** Kč

Číslo transparentního účtu
2800501611/2010

ADRA Klub zdraví
Valašské Meziříčí

Sbor CASD
Valašské Meziříčí

Jak to chodí v Šumperku

Poprvé jsem do šumperského sboru zavítal před nějakými šedesáti roky. Přibral nás tam Jura Harastej, starší brácha známějšího Petra, který nejméně jednou sezdaval naši milou šéfredaktorku Ivu. Nadprůměrně pohledný Jiří, za nímž se v onu dobu otáčely snad všechny tehdejší dorostenky, vytrvale bílil, stejně jako já, čerstvě smontované vsetínské paneláky. Sotva jsme tehdy spolu s Válkovým Petrem a Škrlovým Bobem vstoupili do zmíněné šumperské modlitebny, padla na nás atmosféra ticha a nebývalé důstojnosti. Prostě sbor slezského typu, kde měl hlavní slovo absolutně neměnný řád. K našemu překvapení nám tu během dopolední bohoslužby dovolili zazpívat nějakou mládežnickou píseň. Zvládli jsme to za doprovodu tehdy problematické kytary, protože na nic jiného jsme hrát prostě neuměli. Patrně jsme vzorně naslouchající společenství zaujali. Když totiž jedna vážená sestra s typickým drdolem pronášela závěrečnou modlitbu, neopomněla zdůraznit jednu nezapomenutelnou větu: „ Pane, opatruj na Valašsku našeho Jirku a dej, aby se nám tam nezkazil!“

Poslední srpnovou sobotu letošního roku jsem v šumperském sboru podruhé. A nestačím se divit. Vstupuji do zpěvem rozjásaného společenství s převahou mladší a střední generace. Po upjaté atmosféře, na kterou jsem se bezděky

připravoval, ani památky. Přestože mě tu většina lidí nezná, vnímám nehrané přijetí, dosvědčované příjemnými úsměvy. Sobotní škola, která je tu pochopitelně v několika méně početných třídách, můj první dojem ještě umocňuje. Co mi však úplně vezme dech, je druhá část pobožnosti. Po společném zpěvu, písni mládeže a modlitební chvíli ve skupinkách nenásleduje obvyklé kázání. Když se ptám staršího sboru, mého dávného adráckého kamaráda Standy Rusňáka, jak je to možné, odpoví mi jednoznačně. Součástí bohoslužeb prvních adventistů prý také nebyla klasická úvaha předem schváleného kazatele. Po nezbytné sobotní škole se obvykle vydávalo svědectví o právě prožitých zkušenostech. A tak se po vzoru průkopníků začali šumperští pokoušet o zavedení nových, zatím neobvyklých forem. Zatím ne pravidelně, ale aspoň občas. V případě poslední srpnové soboty se jedná o čtení úryvků z žalmů, které střídá autorská písnička, doplněná kratším či delším komentářem. Jestli je právě toto jedna z cest, jak oživit dopolední shromáždění, zůstává otázkou. Pro mne je však každé vybočení ze zasetých kolejí sympatické a přimlouval bych se zato, aby se našel někdo odvážný, kdo by šumperský nápad vyzkoušel i na východní Moravě.

F publikán T :-)

Úvodník

Důvodem, proč následující článek vznikl, byla návštěva br. Františka Tomance v našem sboru v Šumperku, kdy jsme měli na programu zpívanou bohoslužbu, na které byl br. František Tomanec tím hlavním, kdo ji vytvářel. Později mi br. František poslal SMS zprávu, že jej zaujala atmosféra, která panuje v našem sboru na bohoslužbě a oslovil mě s návrhem podělit se v článku, který by byl zveřejněn ve sborovém časopisu sboru Valašské Meziříčí o to, co je příčinou této dobré atmosféry. Po poradě s kazatelem br. Honzou Havelkou a druhým starším sboru br. Petrem Podsedníkem, jsme oslovili výbor sboru a také členy sboru, a výsledkem je text článku, který zasílám.

Také chci vyjádřit poděkování br. Františku Tomancovi, tobě i bratrům a sestřím Sboru Valašské Meziříčí, že se můžeme podělit o některé principy a myšlenky ze života Sboru Šumperk, ale také i o to, co se nám nedaří.

Za bratry a sestry Sboru Šumperk přeji všem hojnost Božího požehnání a vedení Duchem svatým

Stanislav Rusňák
starší Sboru Šumperk

Text článku o Sboru Šumperk do časopisu Sboru Valašské Meziříčí

Na úvod bych rád zdůraznil, že fungování Sboru Církve adventistů sedmého dne Šumperk a atmosféra při bohoslužbách je Boží zásluhou a výsledkem působení Ducha svatého. My, jako členové i sboroví činovníci, se dáváme k dispozici Pánu Bohu a zažíváme společně proměnu.

Vše to začalo s příchodem tehdy nového kazatele br. Daniele Huvara, který v našem sboru začal sloužit po nástupní praxi. Snažil se nás motivovat svými kázáními, byl obdarován pro práci s mládeží a také velký modlitebník. Za jeho působení začala v Šumperku fungovat modlitební skupinka a postupně i modlitební chvílka v rámci dopolední bohoslužby. Do služby se více zapojovala mládež a atmosféra ve sborovém společenství se zlepšovala a členové si začali nacházet svoje „místo“ v rámci společenství. Napomohlo k tomu i oddělení Pathfinderů a Křesťanského domova. Naučili jsme se nespoléhat se na kazatele, který byl velmi vytížen prací s mládeží, a to nejen v našem sboru. To pokračuje i po příchodu nového kazatele br. Honzy Havelky.

Aby se sborové společenství proměňovalo a dobře fungovalo, je třeba se držet určitých principů, které se snažíme v našem sboru uplatňovat. Uvedu nejdůležitější z nich:

- Důležitost modlitby v rámci modlitebních skupin a modlitební chvíle během dopolední bohoslužby.
- Důležitost sobotní školy a sdílení se v jejím průběhu, vč. zkušeností s Bohem. V našem sboru je účast v sobotní škole stejná jako účast na druhé části bohoslužby.
- Týmová spolupráce a dobrá informovanost členů výboru i členů sboru.
- Dobrá komunikace mezi členy výboru sboru navzájem a mezi výborem sboru a kazatelem (převážnou část sborových záležitostí vyřešíme jako výbor operativně přes e-mailovou komunikaci a hlasováním per rollam; přímá setkání výboru sboru jsou třikrát nebo čtyřikrát ročně) i dobrá komunikace mezi výborem sboru a členy.
- Vzájemná důvěra.
- Snažíme se naslouchat členům a reagovat na jejich připomínky a podněty. Nenecháváme věci „vyhnít“, ale řešíme je, pokud možno ihned nebo co nejdříve.
- Zapojení mládeže a dětí do bohoslužeb – chvály, příběhy pro děti, hudební přednes, mládežnická bohoslužba, příspěvky dětí do programu bohoslužby.
- Zavádíme různé formy bohoslužeb – mládežnická, zpívaná, dětská, worshipy.
- Nebojíme se dát příležitost mladým a jejich nápadům.
- Úkoly si rozdělujeme, neleží to na jednom člověku, členové i mládež přistupují ke službě zodpovědně. Snažíme se, aby využívali a rozvíjeli svoje obdarování. Kazatel a starší sboru jsou v pozici koordinátorů.
- Funguje internetový modlitební tým.

Na druhou stranu jsme si vědomi toho, co se nám nedaří:

- Vytrvalost modliteb
- Navázat pravidelný a hlubší kontakt se členy, kteří dlouhodobě nechodí na bohoslužby
- U mládeže máme ještě rezervy v ochotě sloužit

Uvědomujeme si, že v současné době máme v našem sboru početnou mládež, ale jde o generační záležitost a za několik let může být vše jinak. Musíme si také dát pozor, abychom neupadli do osidla samolibosti a „skutkaření“.

Závěrem bych chtěl zopakovat, že bez modliteb a působení Ducha svatého by to nešlo, a to je to nejdůležitější, Důležitá je i pokora, odpuštění a uvědomění si, že máme sloužit Pánu Bohu a nést evangelium lidem, kteří Boha ještě neznají.

Stanislav Rusňák

 čtrnáctá
konference mužů

11. – 13. 10. 2024

(OD)PUŠŤ TO... ke svobodě

aneb o cestě odpuštění
a vnitřního uzdravení

Peter Podlesný

trenér a zakladatel
magazínu muzom.sk

DCM Hotel
& Selský dvůr
Strážovice

Přihlašování do 4. 10. 2024 na www.mss.casd.cz
Cena: od 2710,- - do 3960,-

Zamyšlení laických nekatolíků

V úkolech sobotní školy minulého čtvrtletí jsme často rozebírali situace, kdy následovníci Ježíše Krista obětovali své životy pro víru. Diskutovali jsme o tom, jak bychom se v podobné situaci zachovali my. Měli bychom odvahu vzepřít se vrchnosti, ať už je to císař či král, státní či církevní zřízení? Dokázali bychom pro našeho Pána vystavit sebe i celou rodinu nebezpečí ztráty života? Já osobně si nejsem jistá, i když bych velmi ráda byla pevná ve víře. Kde křesťané brali odvahu a sílu vzdát se toho nejvzácnějšího? Co mi chybí a kde to vzít? A jak by na mě pohlížel sám Stvořitel, kdybych selhala?

„Kuchařka života“, kterou nám Bůh dal, nám přesně definuje, jak bychom měli jednat a jak pomoci vědomé změny chování měnit i své myšlení. Nejen Písmo, ale především naše skutky nás usvědčují z toho, že jsme slabí, hříšní, nedokonalí, mnohdy zcela bezmocní. I když známe správnou cestu, nemáme sílu se jí držet. Duch je odhodlán, ale tělo slabé. **(Mat 26, 41.)** Není divu, jsme stvořeni z prachu **(Gen 2,7.)**, symbolu něčeho nepevného, křehkého, a díky hříchu smrtelného. Jak tedy může člověk obstát ve chvílích těžkých zkoušek? Ze své vlastní síly určitě ne.

Když pročítáme biblické příběhy, zjišťujeme, že nejsme sami, kdo přes svalnatá přesvědčení selhal. Dokonce ti nejbližší, které Ježíš měl okolo sebe - učedníci, zklamali. Stejně jako my byli přesvědčeni o pevnosti své víry. Kdo jiný, než oni! Vždyť byli denně svědky nespočtu zázraků, chodili s Kristem a slyšeli přímo od Něho mnoho moudrého. Přesto v rozhodném okamžiku zvolili svou vlastní záchranu.

Již dva tisíce let posiluje nás křesťany jistota, že na život nejsme sami. Těsně před svým návratem k Otci přislíbil Ježíš svým učedníkům: „*Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!*“ **(Mt 28,20).**

Ježíš přebývá v našich srdcích. Není s námi tak jako naši blízcí, kteří nás na chvíli navštíví a projeví svůj soucit, nabídnou pomoc, a pak se vrátí domů. A na své problémy jsme opět sami. Ježíš však s námi spojil svůj život naprosto a navždy: my jsme v něm a on je v nás.

Ef 3, 17. „*Kristus přebývá v našem srdci vírou.*“

Jan 14, 20. „*V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve mně a já ve vás.*“

Všechno, co prožíváme, prožívá Ježíš s námi. Vždyť jsou to naše starosti, naše trápení, naše nemoci a bolesti, které na sebe vzal. V Písmu nás mnohokrát ujišťuje o tom, že nás posílí v jakémkoliv okamžiku, i v tom nejtěžším.

Izajáš 40:31 *“Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jako orlové, běží bez únavy, chodí bez umdlení.”*

Filipským 4:13 *“Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.”*

Pán Ježíš nenechal nic náhodě. Po svém odchodu k Otci nám zanechal na zemi dalšího pomocníka, aby nám dodával sílu, odvahu a ukazoval cestu.

Jan 14, 16.-17. „A já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude.“

Skutky 1,8. „Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“

1 Kor 6,19. "Naše tělo je chrámem Ducha svatého."

Římanům 8:26. "Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním."

Bůh je zdrojem síly pro ty, kdo v něho věří a spoléhají na něj. V obdobích, kdy nám „víra jde“ bychom ji měli utvrzovat modlitbou, rozjímáním, četbou Písma. V době zkoušek a pochybností nám Pán dá sílu, kterou potřebujeme.

Marie Magdaléna je jedna z mála osob, které zůstaly pod Ježíšovým křížem, když umíral. Neutekla jako ostatní. A tak to byla právě ona, která se o velikonočním ránu setkala se vzkříšeným Ježíšem jako první. Ježíš jí dále říká: „Jdi k mým bratrům a vyříd jim...“ Takzvané „přátele“, kteří ho v nejtěžší chvíli opustili, nazývá bratry a chce, aby věděli, že Jeho Bůh je také jejich Bohem. Marie běží povědět učedníkům tu neuvěřitelnou novinu: Ježíš vstal z hrobu! A co víc, Ježíš není našťvaný. Tento příběh je pro mě ujištěním, že i kdybych já selhala, Bůh nikdy neseleže, a jeho láska je milostivá, všeodpouštějící, trvalá a nádherná. Pro takového Boha stojí za to dát třeba i život.

Iva Chárová

„Ó nejsladší Kriste, táhni nás slabé za sebou, poněvadž když ty nás nepotáhneš, nemůžeme tě následovat. Dej statečného ducha, aby byl pohotový, a je-li tělo mdlé, ať předchází, prostředkuje i následuje tvá milost, protože bez tebe nemůžeme nic činit, a dokonce ne pro tebe jít na ukrutnou smrt. Dej ducha odhodlaného, srdce nebojácné, víru pravou, naději pevnou a lásku dokonalou, abychom za tebe nasadili nejtrpělivěji a s radostí svůj život.“ (Jan Hus)

40 let nové modlitebny - seriál vzpomínek na významné akce

Aktivity ve sborových místnostech

Budiž předesláno, že na počátku byly sborové místnosti dvě. Dětila je široká nosná zeď, o jejíž odstranění se až po sedmnácti letech provozu modlitebny zasloužil nenapravitelný rekonstruktér Laďa Smílek. Ale o tom až o něco později.

Co se v bočních místnostech dělo za Aleše Zástěry a Petra Krynského se už asi nikdo nedoví. Zcela určitě se něco dít muselo, ale neexistují o tom jakékoliv záznamy. Systematičtější dokumentace sborových událostí totiž začala až za Bedřicha Jeteliny. Zalistujeme proto ve dvou dochovaných fotosložkách, které nám alespoň částečně odtajní některé aktivity uskutečněné mezi léty 1999 až 2004.

Zmíněný Bedřich na to šel od lesa. Dva měsíce před koncem tisíciletí pozval do jedné sborové místnosti nejen kouřením otrávené milovníky nikotinu, ale i populárního

nepřítele
tabákového
dýmu, Jana
Dymáčka. Akce
**Za pět dnů
nekuřákem**
tenkrát
vykázala
nejméně jeden
výrazný
úspěch.

Vlastní otec

všeobecně známého ekumenického aktivisty Vaška Merunký tu definitivně odložil poslední cigaretu a nikdy víc se k ní už nevrátil.

Zmíněná odvykovka odstartovala sérii dalších besed propagujících zdravější životní styl. Pod hlavičkou **New Start** se v boční místnosti například objevil lékař Pavel Sikora, kazatel Gustav Kloda a také známý výtvarník Zdeněk Valchař. Posledně jmenovaný i s ochutnávkou méně škodlivých pokrmů, které před očima pozvaných návštěvníků vlastnoručně připravil.

Těsně před vánočními svátky zaplnili známé místo členové místní **Muzejní společnosti**. Spolek uznávaných meziříčských intelektuálů sem zavítal na vlastní žádost, aby se na vlastní oči přesvědčil o tom, v co

adventisté věří a jak svou víru v životě praktikují. Když se dověděli něco o celkovém počtu členů zdejšího sboru, nechtěli tomu věřit. Podle aktivit, které tehdejší ADRA ve městě páchala, se domnívali, že zdejší církev musí být alespoň

desetinásobně větší.

Po přelomu milénia se vedení sboru rozhodlo pro tak zvané Soboty naruby. Padlo nějaké téma, jemuž byl pak celý sobotní program podřízen. První vlaštkou se stala **Sobota chleba vezdejšího**. Pod taktovkou vítálního Benjamina Pražana se členové sboru i příchozí dověděli nejen tisíc

slavnost chleba vezdejšího

nejrůznějších
zajímavostí
souvisejících s
nejzákladnější
potravinou,
ale mohli i
celou řadu
upečených
chlebů
ochutnat.
Nemohly
samozřejmě
chybět ani
zmínky a
naučení ze

Svatých Písem, případně písně, které se známého moučného produktu dotýkají.

Nedlouho poté zase došlo na **Medovou sobotu**. Dopolední i následný program, včetně nezbytné ochutnávky, se výhradně točil kolem sladkého produktu našich včel. Na slovo vzatý odborník, Pepa Řádek z Liptálu zasvětil přítomné do pozoruhodného světa tohoto hmyzu a nenechal nikoho na pochybách, že tak vymakaný systém, jaký prezentují medonosné včely, nemohl vzniknout jen nějakou bohapustou náhodou.

Název **Prozpívání sobota** předem mluví za vše. Celý sváteční den se ve sboru bud'

medová sobota

prozpíváná sobota

zpívalo, anebo hrálo. Vystoupil úplně každý, kdo na něco brnkal či fidloval. Za účasti kateřinického sboru si na své přišel nejen obligátní klavír, ale i housle, cello, flétna, mandolína, kytara, bendžo a dokonce i elektrická baskytara.

1. prosince roku 2000 se veřejnosti otevřela i druhá místnost. Napuštěný bazén avizoval **slavnost křtu**. Jiří Veselý tu před očima mnoha svědků ponořil do vody mladičkou Katku Lukášovou. Ta se o pár let později proměnila v Kubičkovou a v jarních měsících tohoto roku

přivedla na svět své třetí dítě, synáčka, pyšního se jménem Tom.

přímorská sobota

post stavbyvedoucího, ale v montérkách většinu prací vlastnoručně odedřel. Až

Soboty naruby pokračovaly i v roce 2001. Na programu bylo vzpomínání na pobyty u moře a všechno, co s tím souvisí. Promítaly se obrázky z dovolených a stůl ozdobily především exotické jižní plody. Zda se vše zapíjelo slanou mořskou vodou, na to si už dnes asi nikdo nevzpomene. **Přímořská sobota** se však díky zmíněné fotosložce stala nezapomenutelnou.

V témže roce konečně došlo i na dlouho navrhované **propojení** obou sborových místností. Technické problémy s vybouráním části nosné zdi vyřešili na slovo vzatí odborníci pod vedením zmíněného Ladi Smílka. Ten pak zastával nejen

opět vstoupíte do současného vzdušného prostoru, vzpomeňte si na to, kdo se o zmíněnou perestrojku úplně nejméně zasloužil.

Konec modlitebního týdne roku 2001 byl neobvyklý. V pátek večer se ve sborové místnosti konala tak zvaná **Slavnost šabatu**. Zahájení dne odpočinku probíhalo podle zajetého židovského způsobu. V přítomnosti kazatele Alana Chlebka se lámal speciální chléb ve tvaru večky, upíjel hroznový mok a četla poslední kapitola knihy Přísloví. Prostor ovládla zvláštní a velice příjemná atmosféra. Škoda, že se podobná akce už nikdy přistě nezopakovala.

Na jednu z posledních sobot roku byla pozvána nejuznávanější tuzemská pěstounka, paní Emilie Smrčková. Přivedla s sebou i některé ze svých čtyřiaadvaceti vychovávaných dětí. Povídání o tom, **Jak se žije v adoptivní rodině**, poslouchali mnozí se zatajeným dechem a neskrývaným obdivem. Není bez zajímavosti, že na budování jejího projektu Pod křídly se právě podílely desítky dobrovolníků koordinovaných meziříčskou Adrou. Díky tomu, že byli ubytováni v modlitebně, nebyl tento prostor pro paní Emilii ani trochu neznámý.

19. ledna roku 2002 probíhal ve sborové místnosti **Podvečer s písničkou**. Zúčastnili se ho nejen místní adventisté, ale i učedníci z ostatních církevních

ohrádek. Nepřeli se o rozdílech, ale společně chválili společného Pána. Je velice pravděpodobné, že mu to způsobilo nesmírnou radost.

V únoru se v témže prostoru odehrávala **Beseda o práci Charity**. Vedla ji její tehdejší ředitelka, paní Zdislava Odstrčilová. Tato abnormálně akční dáma později přešla na stejný post do konkurenční Diakonie, poté se stala meziříčskou místostarostkou, aby svou hvězdnou kariéru završila významnou funkcí po boku Mariana Jurečky na jím kočírovaném Ministerstvu sociálních věcí.

Akce pro veřejnost nezanedbával ani tehdejší pastor, všeobecně oblíbený Alan Chlebek. **Beseda o cestě do Indie**, již se osobně účastnil, přinesla posluchačům nejen spoustu nových informací, ale byla i nahlédnutím do svérázné indické kuchyně. Alanem připravená jídla však nebylo možné konzumovat příborem, ale výhradně dřevěnými hůlkami.

Téhož roku Alana na stejném místě vystřídal jeho profesní kolega a zároveň dobrý kamarád, mladý katolický kněz Pavel Vichlenda. Jeho **Beseda o Altaji** byla nejen napínavá, ale nabídla i několik cenných zamyšlení. Třeba o tom, jak je v cizině vzácný obyčejný český chleba a jak je dobré znát Davidovy žalmy. Jeden z jeho citovaných textů údajně přiměl ozbrojeného altajského útočníka ke složení jeho nabitě zbraně.

Postsilvestrovský večírek pro místní i pozvané hosty se konal až v březnu roku 2003. Sborová místnost opět ožila přítomností velkého množství autentických i adoptovaných „Smrčků“. Hlavu náčelnice Emilie ozdobil smrčkovská královská koruna a její ruce se proměnily v dokonalá smrková křídla. Dobročinné sdružení Pod křídly se tak dočkalo dalšího zviditelnění a posílení naděje, že pomoc místní Adry při budování bydlení pro pěstounské děti bude mít další pokračování.

Adventní čas stejného roku byl opět svědkem napuštěného bazénu. Pro **křest** se tentokrát rozhodla jistá sestra Stratilová ze vsetínského sboru. Je možné, že ve šlápějích Mistra pokračovala vytrvale dál, ale meziříčským se ztratila. Pokud však neztratila směr a cíl, potom je všechno v naprostém pořádku.

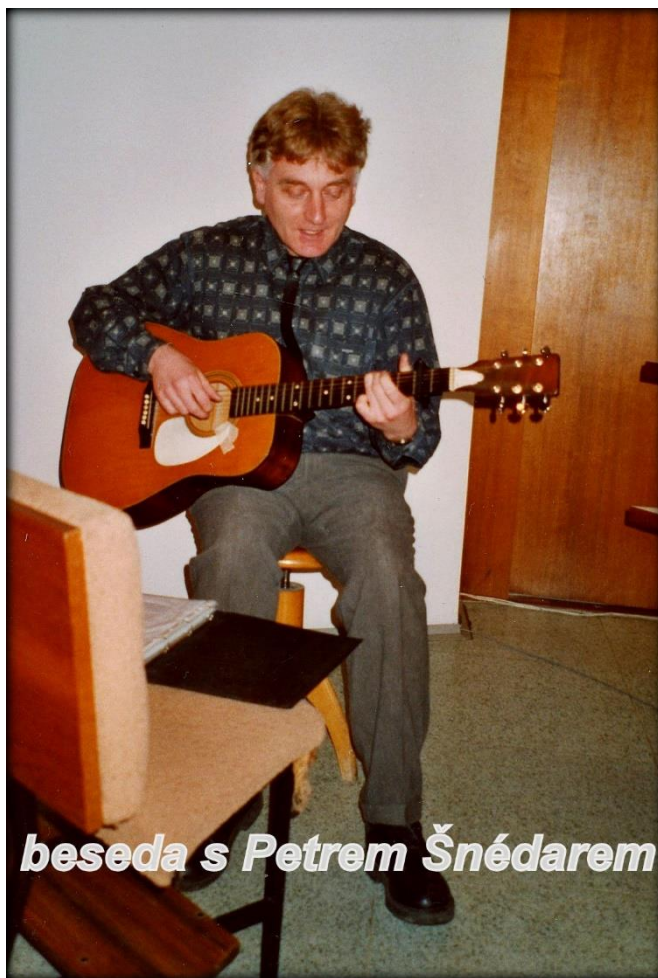

Poslední akcí, kterou odtajnila druhá fotosložka, byla **Beseda Petra Šnédara**. Tento svérázný brněnský borec představil nejen průběh svého obrácení, ale především vlastní, neobvykle aktuální písničky. Kromě toho také pozoruhodné záběry, které pořídil přes čočku fotoaparátu. Inspirativní posezení s nevšedními

postřehy nevšedního člověka se odehrálo někdy v první polovině roku 2004. Další pokračování historie sborové místnosti opět zamířilo do mlhy. Autor zmiňovaných fotosložek totiž emigroval na jihozápad Valašska. Na meziříčskou scénu se pokorně vrátil až kolem roku 2012. Čím vším během mezidobí žila neustále zmiňovaná sborová místnost, to se už asi nikdy pořádně nedovíme...

Franta Tomanec

Písničky s příběhem

Píseň č.2 - Svatý, svatý, svatý

“Svatý, svatý, svatý, Bůh všemohoucí” má bohatou historii, která sahá až do 19. století. Hymnus napsal anglikánský biskup **Reginald Heber** v roce 1826. Heber byl známý svými snahami o zlepšení kvality hymnů v anglikánské církvi a tento hymnus napsal speciálně pro Trojiční neděli, což je svátek oslavující Svatou Trojici.

Melodii “Nicaea” složil **John Bacchus Dykes** v roce 1861, přibližně 35 let po napsání textu. Dykes pojmenoval melodii po Prvním nikajském koncilu, který se konal v roce 325 a kde byla definována doktrína Svaté Trojice.

Hymnus se rychle stal populárním a je dodnes široce zpíván v různých křesťanských denominacích po celém světě.

Reginald Heber (21. dubna 1783 – 3. dubna 1826) byl anglický anglikánský biskup, básník a autor mnoha hymnů. Narodil se v Malpasu v Cheshire v Anglii do bohaté a vzdělané rodiny. Již v mládí projevoval literární talent, překládal latinské klasiky do angličtiny a získal dvě ocenění za svou poezii během studií na Oxfordské univerzitě.

Po absolvování Oxfordu se stal rektorem v Hodnetu v Shropshire, kde sloužil 16 let. V roce 1823 byl jmenován biskupem v Kalkatě v Indii, kde pracoval na zlepšení duchovních a životních podmínek své komunity. Žel náročné povinnosti, nepříznivé klima a špatné zdraví vedly k jeho předčasné smrti ve věku pouhých 42 let v Trichinopoly (dnešní Tiruchirappalli) v jižní Indii. Po rušném dni, kdy vykonával bohoslužby, učil ve škole a oslovoval chudé křesťany, se Heber odebral do studené lázně, aby se osvěžil, a tam ho našel mrtvého jeho znepokojený sluha.

John Bacchus Dykes (10. března 1823 – 22. ledna 1876) byl anglický duchovní a skladatel hymnů. Narodil se v Kingston upon Hull v Anglii. Byl synem Williama Hey Dykese, stavitele lodí, později bankéře, a Elizabeth Huntingtonové. Již ve věku deseti let se stal varhaníkem v kostele sv. Jana v Hull, kde byl jeho dědeček vikářem.

Dykes studoval na Wakefield, Yorkshire, a St Catharine’s College v Cambridge. V roce 1847 získal titul B.A. v oboru klasických studií. V roce 1848 se stal kurátorem v Malton, Yorkshire. V roce 1849 byl vysvěcen na kněze a stal se precentorem a sbormistrem v katedrále v Durhamu, kde zavedl reformy v chóru. V roce 1862 se stal vikářem v St. Oswald’s v Durhamu .

Dykes publikoval kázání a články o náboženství, ale nejvíce známý je jako autor více než 300 hymnických melodií.

Ve své hudbě, stejně jako ve své církevní práci, byl méně dogmatický než mnoho jeho současníků. Často skládal melodie pro neanglikánské sbory. Kromě talentu na psaní hudby hrál na varhany, klavír, housle a lesní roh.

John Bacchus Dykes zemřel ve věku 52 let v Ticehurstu v Sussexu. Byl přijat do ústavu pro duševně nemocné, Ticehurst House, kvůli zdravotním problémům a stresu spojenému s jeho prací.

1. *Svatý, svatý, svatý
Bůh všemohoucí,
k chvále Jeho stoupá dnes
píseň k nebesům.
Svatý, svatý, svatý
v slávě věčně skvoucí,
přesto se sklání
ke všem národům.*
2. *Svatý, svatý, svatý
Pán nebes celých,
slávu jemu andělské
sbory vzdávají.
Svatý, svatý, svatý
Tvůrce světů skvělých,
lásku a milost
Jeho hlásají.*
3. *Svatý, svatý, svatý
v slávě a síle,
všemohoucí Tvůrce
je Otec, Duch a Syn.
Svatý, svatý, svatý,
nedostižný v díle,
Bůh, světů vládce,
mocný Hospodin.*

Křesťanský vtip - Ameňák

Máme tady reklamaci, Bože. Adam se cítí být Evou a Eva Adamem...

Co říkáš té konspirační teorii, že počasí nikdo neřídí?